

George R. R. Martin

ČERVENÝ SMÄD

Na palube parníka
Fevre Dream

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

ČERVENÝ
SMÄD

George R. R. Martin

ČERVENÝ SMÄD

TATRAN

Z anglického originálu George R. R. Martin: Fevre Dream,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint of the Random
House Publishing Group, a division of Random House, Inc.,

New York 2012,

preložil Róbert Hrebíček.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5674. publikácia a 235. zväzok edície

LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedný redaktor Matej Rumanovský

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Adriana Oravcová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 1982 by George R. R. Martin

Translation © Róbert Hrebíček 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1971-6

HOWARDOVI WALDROPOVI,

*vynikajúcemu spisovateľovi, skvelému priateľovi
a horúčkovitému rojkovi, ak taký vôbec niekedy existoval.*

Tento román je beletristický. Mená, miesta a udalosti sú buď výplodom autorovej predstavivosti, alebo sú použité nepravdivo. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami či osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, je úplne náhodná.

1. KAPITOLA

*St. Louis,
apríl 1857*

ABNER MARSH RÁZNE zaklopal horným koncom hikóriovej vychádzkovej palice, aby si získal pozornosť hotelového recepčného. „Prišiel som sa sem stretnúť s istým pánom Yorkom,“ ozval sa. „Myslím si, že si hovorí Josh York. Býva tu niekto taký?“

Recepčný bol postarší muž s okuliarmi. Keď začul klepot, vyskočil, potom sa obrátil, a keď zbadal Marsha, usmial sa. „Preboha, veď to je kapitán Marsh!“ zvolal priateľsky. „Nevidel som vás už pol roka, pane. Počul som však o vašom nešťastí. Hrozné, jednoducho hrozné. Som tu už od tridsiateho šiesteho, no takú zamrznutú som túto rieku ešte nevidel.“

„O to sa vy nestarajte,“ zareagoval Marsh podráždene. Očakával také poznámky. Plantážnický dom bol medzi členmi posádky riečnych parníkov obľúbeným hostincom. Sám Marsh v ňom pred krutou zimou pravidelne jedával. Odkedy však rieku pokrýl ľad, vyhýbal sa mu, a to nielen pre ceny. Hoci jedlo vždy vychutnal, netúžil po spoločnosti, ktorá sa v ňom schádzala: kormidelníci, kapitáni a palubní dôstojníci, všetko samí lodníci, starí priatelia a starí rivali, ktorí vedeli o jeho neúspechu. Abner Marsh neprahol po súcite. „Stačí, ak mi poviete, kde nájdem Yorkovu izbu,“ rezolútne upozornil recepčného.

Ten nervózne kývol hlavou. „Pán York nie je vo svojej izbe, kapitán. Práve večeria v jedálni.“

„Teraz? O tomto čase?“ Marsh letmo pozrel na zdobené hotelové hodiny, nato si rozopol mosadzné gombíky na kabáte a vytiahol svoje

vreckové hodinky. „Desať minút po polnoci,“ povedal neveriacky. „Vravíte, že *večeria*?“

„Áno, pane, presne to robí. Pán York si sám určuje, kedy bude jesť, a nie je to typ človeka, ktorému možno protirečiť, kapitán.“

Marshovi sa z hĺbky hrdla vydral drsný zvuk. Hodinky si vložil do vrecka, bez slova sa obrátil a dlhými ťažkými krokmi prešiel po bohato zariadenom vestibule. Mal robustnú postavu, neoplýval trpezlivosťou a na polnočné obchodné stretnutia nebol zvyknutý. Vychádzkovou palicou mával tak, akoby ho nepostretlo nijaké nešťastie a stále bol taký ako predtým.

Jedáleň bola takmer rovnako okázalá a luxusne vybavená ako hlavný salón veľkého parníka. Nachádzali sa v nej lustre z brúseného skla, zariadenie z leštenej mosadze a najlepší porcelán a krištál na stoloch prikrytých jemnými bielymi ľanovými obrusmi. Vo zvyčajnom čase by za nimi sedeli cestujúci a posádka riečnych parníkov, teraz však miestnosť zívala prázdnotou a väčšina svetiel bola zhasnutá. *Polnočné stretnutia sú predsa len na niečo dobré*, uvažoval Marsh, *aspoň nebudem musieť počúvať vyjadrenia sústrasti*. Pri kuchynských dverách sa ticho zhovárali dvaja černošskí čašníci. Marsh si ich nevšimol a prešiel k protiľahlému koncu miestnosti, kde osamelo večeral dobre oblečený neznámy muž.

Určite ho počul prichádzať, hore však nepozrel. Mal plné ruky práce s naberaním nepravej korytnačej polievky z porcelánovej misky. Zo strihu jeho dlhého čierneho kabáta bolo zrejmé, že nie je lodiar; *hádam pochádzal odniekiaľ z východu alebo bol dokonca cudzinec*. Marsh si všimol, že je mohutný, nie však až taký ako on sám; keď sedel, vzbudzoval dojem, že je vysoký, obvodom pása sa však s kapitánom nemožno porovnávať. Marsh ho najskôr pokladal za starca, pretože mal biele vlasy. Keď však podišiel bližšie, zistil, že vôbec nie sú sivé, ale výrazne plavé, a neznámy muž mu odrazu začal pripomínať chlapca. York bol hladko oholený, na dlhej chladnej tvári nemal ani fúzy, ani bokombrady, a jeho pokožka bola rovnako svetlá ako jeho vlasy. *Ruky má ako žena*, pomyslel si Marsh, keď zostal stáť nad stolom.

Palicou poklepal po stole. Obrus stlmil zvuk, takže pôsobil ako jemné upozornenie. „Ste Josh York?“ spýtal sa.

York zdvihol zrak a ich pohľady sa stretli.

Po celý zvyšok života si Marsh spomínal na ten okamih, na prvý pohľad do očí Joshuu Yorka. Nech už myslel na hocičo, nech už plánoval

čokoľvek, všetko pohltil vír jeho očí. Chlapec, stavec, švihák aj cudzinec v jednom okamihu zmizli a zostal iba York, on sám, jeho moc, sen, sila.

Mal sivé oči, ktoré na bledej tvári vyzerali prekvapujúco tmavé. Planúce čierne zrenice pripomínajúce špendlíkové hlavičky prenikali Marshovi priamo dovnútra a hodnotili jeho dušu. Sivé dúhovky akoby ožili, pohybovali sa ako hmla nad riekou v tmavej noci, keď brehy zmiznú, svetlá zhasnú a na svete zostane iba loď, rieka a hmla. Abner Marsh v tej hmle čosi uvidel: na okamih sa mu pred očami objavili akési obrazy, potom hneď zmizli. Zbadal však aj netvora, tmavého a hrozivého, spútaného a rozhnevaného, zúrivo útočiaceho na hmlu. Smiech, osamelosť a krutá vášeň. To všetko sa skrývalo v Yorkových očiach.

No predovšetkým prezrádzali silu, desivú a neúprosnú ako ľad, ktorý Marshovi rozdrvil sny. Kapitán cítil, ako sa kdesi v tej hmle hýbe – pomaly, veľmi pomaly –, a počul, ako mu s príšerným treskotom láme lode a oberá ho o všetku nádej.

Abner Marsh už hľadel do očí mnohým mužom. Usiloval sa neuhnúť pohľadom a v ruke zvieral palicu tak silno, až sa obával, že ju zlomí. Napokon však predsa len odvrátil zrak.

Muž sediaci za stolom odtisol polievku, naznačil mu, aby si sadol, a oslovil ho: „Kapitál Marsh. Očakával som vás. Prisadnite si, prosím.“ Hlas mal príjemný a uvoľnený, prezrádzajúci vzdelanie.

„Dobre,“ odvetil kapitán až priveľmi potichu. Odtiahol stoličku oproti Yorkovi a pomaly sa posadil. Marsh bol mocný muž, meral stoosemdesiattri centimetrov a vážil stotridsaťšesť kilogramov. Mal červenú tvár a čiernu bradu, ktorou sa usiloval zamaskovať ploché, vtlačený nos a nespočetné množstvo bradavíc. Ani bokombrady mu však nepomohli. Hovorilo sa o ňom ako o najškaredšom mužovi na rieke a on o tom vedel. V ťažkom modrom kapitánskom kabáte s dvoma radmi mosadzných gombíkov pôsobil impozantne a neľútostne. Yorkove oči však z neho vysali všetku zúrivosť. Marsh dospel k záveru, že ide o nejakého fanatika. Také oči už videl u bláznov a buríckých kazateľov a raz u akéhosi Johna Browna v prekliatom Kansase. Nechcel mať nič do činenia s fanatikmi, kazateľmi, abolicionistami a abstinentmi.

No keď York prehovoril, neznelo to fanaticky. „Volám sa Joshua Anton York, kapitán. J. A. York pre obchodných spoločníkov, Joshua pre

priateľov. Dúfam, že časom sa z nás stane oboje.“ Jeho tón znel srdečne a rozumne.

„Uvidíme,“ poznamenal Marsh neisto. Sivé oči na druhej strane stola teraz pôsobili odmerane a trochu pobavene. Všetko, čo v nich predtým videl, zmizlo. Zmocnil sa ho zmätok.

„Predpokladám, že ste dostali môj list.“

„Mám ho pri sebe,“ potvrdil Marsh a z vrecka na kabáte vytiahol preloženú obálku. Keď dostal ponuku, pripadala mu ako nereálna šťastná náhoda, spása všetkého, o čo prišiel. Teraz si prestával byť istý. „Chcete začať obchodovať s parníkmi, však?“ spýtal sa ho, načo sa jemne predklonil.

Objavil sa čašník. „Budete večerať s pánom Yorkom, kapitán?“

„Ó áno, prosím,“ požiadal ho York.

„Tak dobre,“ povedal Marsh. York mu síce dlhšie vydrží pozeráť do očí, nijaký muž na rieke ho však nepokorí v jedení. „Chcem trocha polievky, tucet ustríc a dve pečené kurčatá so zemiakmi a všetkým ostatným. Opečte ich na chrumkavo. A ešte čosi, čím to všetko spláchnem dolu. Čo pijete, pán York?“

„Burgundské.“

„Výborne. Prineste ďalšiu fľašu.“

York vyzeral pobavene. „Vaša chuť do jedla mi naháňa hrôzu, kapitán.“

„Toto mesto naháňa hrôzu,“ opravil ho Marsh. „A táto rieka, pán York. Človek musí zostať pri sile. Nie sme v New Yorku ani Londýne.“

„To si dokonale uvedomujem,“ priznal York.

„Nuž, to dúfam, ak máte záujem o parníky. Plavba na nich je to najhoršie zo všetkého.“

„Prejdime teda priamo k veci, dobre? Vlastníte lodnú spoločnosť. Rád by som v nej získal polovičný podiel. Keďže ste tu, predpokladám, že vás moja ponuka zaujala.“

„Veľmi,“ súhlasil Marsh. „Som však zmätený. Vyzeráte bystrý. Myslí si, že pred tým, ako ste mi napísali tento list,“ poklopal po ňom prstami, „ste si ma preverili. Mali by ste teda vedieť, že minulé zima ma takmer priviedla na mizinu.“

York nepovedal nič, čosi na jeho tvári však Marsha presvedčilo, aby pokračoval.

„Fevreská lodná spoločnosť, to som ja. Nazval som ju podľa svojho rodiska na rieke Fevre neďaleko od Galeny, no nie preto, lebo som sa

po nej plavil. To som totiž nerobil. Mal som šesť lodí, premávali väčšinou po hornej Mississippí, od St. Louis po St. Paul, občas aj po Fevre, Illinois a Missouri. Celkom sa mi darilo, takmer každý rok som pridal novú loď alebo aj dve, pomýšľal som na plavbu po Ohíu či dokonca na New Orleans. Minulý júl však pri Dubuque na *Mary Clarke* vybuchol kotol a celá, až po čiaru ponoru, zhorela. Zahynulo pritom asi sto ľudí. A tohtoročná zima – tá bola hrozná. Štyri lode museli zostať tu v St. Louis: *Nicholas Perrot*, *Dunleith*, *Sweet Fevre* a *Elizabeth A.*, úplne nová, používaná iba štyri mesiace. Bola dokonalá, vyše deväťdesiat metrov dlhá, s dvanástimi veľkými kotlami, rýchlejšia ako ktorýkoľvek riečny parník. Na svoju lejdú Liz som bol skutočne hrdý. Vyšla ma na dvesto tisíc dolárov, ale stála za to.“ Prišla polievka. Marsh si nabral za lyžičku, ochutnal a zamračil sa. „Prihorúca,“ vyhlásil. „Tak či onak, St. Louis je dobré zimovisko. Voda tu priveľmi nezamrzá, ba ani nadtľho. Táto zima však bola iná. Áno, pane. Ľad. Prekliata rieka zamrzla *durch*.“ Marsh položil na stôl dlaňou hore obrovskú červenú ruku a pomaly ju zatvoril v päšť. „Vložte do nej vajce a pochopíte, pán York. Ľad rozdrví parník ľahšie ako ja vajce. A keď sa rozpadne, je to ešte horšie: po rieke sa valia veľké kryhy a trieštie prístaviská, móla, lode – takmer všetko. Na konci zimy som prišiel o všetky lode, o všetky štyri. Pripravil ma o ne ľad.“

„A čo poistenie?“ spýtal sa York.

Marsh sa pustil do polievky, pričom hlasno sľkal. Kým si naberal, krútil hlavou: „Nie som hazardný hráč, pán York. Nikdy som neveril v poistenie. Je to číre hazardérstvo, stávka proti sebe samému. Všetky peniaze, čo som zarobil, som vložil do lodí.“

York prikývol. „Pokiaľ viem, ešte stále vlastníte jeden parník.“

„To je pravda,“ pripustil Marsh. Dojedol polievku a dal znamenie, aby priniesli ďalší chod. „*Eli Reynolds*, malý parník so zadným pohonom a kapacitou stopäťdesiat ton. Používal som ho na Illinois, lebo mal malý ponor a zimoval v Peorii, takže najhoršie ľady nezažil. To je moje aktívum, pane, všetko, čo mi zostalo. Problém je v tom, pán York, že *Eli Reynolds* nestojí za veľa. Nový ma vyšiel iba na dvadsaťpäťtisíc dolárov, a to ešte v päťdesiatych rokoch.“

„Sedem rokov,“ podotkol York. „To nie je veľa.“

Marsh pokrútil hlavou. „Sedem rokov je pre parník poriadne dlhý čas,“ protirečil mu. „Väčšina vydrží iba štyri či päť. Rieka ich jedno-ducho zhltnie. *Eli Reynolds* bol postavený lepšie ako ostatné lode, ale

dni už má zrátané.“ Nato sa vrhol na ustrice. Vylupoval ich z ulít rozdelených na polovicu a prehľtal celé, pričom ich zapíjal slušným dúškom vína. „Takže som v pomykove, pán York,“ pokračoval, keď zmizlo asi pol tucta ustríc. „Máte záujem o polovičný podiel v mojej spoločnosti, ktorá okrem jednej malej starej lode nedisponuje vôbec ničím. V liste ste uviedli cenu. Privysokú. Fevreská lodná spoločnosť možno dosahovala takú hodnotu, kým som mal šesť lodí. Ale nie teraz.“ Zhltol ďalšiu ustricu. „Investícia sa vám nevráti ani o desať rokov, aspoň nie s *Reynoldsom*. Nemožno naň naložiť dosť nákladu ani cestujúcich.“ Marsh si servítkou utrel pery a skúmal neznámeho muža sediaceho oproti nemu. Strava ho posilnila: znova sa cítil dobre a zdalo sa mu, že má situáciu pod kontrolou. Yorkove oči naňho síce uprene hľadeli, no nemusel sa ničoho báť.

„Potrebujete moje peniaze, kapitán,“ pripomenul mu York. „Prečo mi to hovoríte? Neobávate sa, že si nájdem iného partnera?“

„Takým spôsobom nepracujem,“ ohradil sa Marsh. „Na rieke som už tridsať rokov, pán York. Už ako chlapec som na plti preplával do New Orleansu a pred parníkmi som pracoval na pramiciach a kýľových člnoch. Bol som kormidelník, palubný dôstojník a učeň, dokonca aj pomocník. Robil som všetko, čo sa v tejto oblasti dalo, no jedno som nikdy nebol: podvodník.“

„Čestný človek,“ dodal York s jemným podtónom, takže Marsh si nebol istý, či sa mu nevysmieva. „Som rád, že ste pokladali za vhodné informovať ma o stave spoločnosti, kapitán. Ale už som ho poznal. Moja ponuka platí.“

„Prečo?“ Marsh sa stroho dožadoval odpovede. „Iba hlupák vyhazuje peniaze. A vy tak nevyzeráte.“

Skôr než York mohol zareagovať, priniesli jedlo. Marshove kurčatá boli upečené na chrumkavo, presne tak, ako to mal rád. Odrezal si stehno a vyhladovane ho začal jesť. Yorkovi predložili hrubý kus pečenej hovädziny, červený a polosurový, plávajúci v krvi a šťave. Marsh sledoval, ako sa doň pustil: zručne a nenútene. Nôž prenikal mäsom, akoby šlo o maslo, nikdy sa nezastavil, aby ho rozrezal či rozsekol, hoci kapitán to robil často. Vidličkou manipuloval ako džentlmen, a keď položil nôž, prehodil si ju do druhej ruky. Sila a pôvab – Yorkove dlhé bledé ruky oplývali oboma atribútmi a Marsh to obdivoval. Čudoval sa, že mu predtým pripadali ženské. Hoci mali belavú farbu, boli silné

a tvrdé ako biele klávesy koncertného krídla stojaceho v hlavnej kabíne parníka *Eclipse*.

„Takže?“ vyzval ho Marsh. „Neodpovedali ste mi na otázku.“

Joshua York na okamih znehybnel. Potom sa ozval: „Boli ste ku mne úprimný, kapitán Marsh. Neodvďačím sa vám za to ľžami, ako som zamýšľal. Ale nezatažím vás ani pravdou. Existujú veci, o ktorých vám nemôžem povedať, veci, ktoré by ste netúžili vedieť. Za týchto okolností vám predložím svoje podmienky a uvidíme, či dospejeme k dohode. Ak nie, priateľsky sa rozídeme.“

Marsh rozsekol druhému kurčaťu hrud'. „Pokračujte,“ povzbudil ho. „Neodchádzam.“

York položil príbor na stôl a spojil si špičky prstov. „Zo súkromných dôvodov túžim byť kapitánom parníka. Chcem cestovať po celej tejto veľkej rieke v pohodlí a súkromí, nie ako pasažier, ale ako kapitán. Mám sen, zámer. Hľadám priateľov a spojencov a mám nepriateľov, mnohých nepriateľov. Do podrobností vás nič nie je. Ak ma budete nútiť vysvetľovať vám ich, ponúknem vám ľži. Nenaliehajte na mňa.“ Na okamih sa naňho tvrdo zahľadel, potom sa usmial a pohľad mu zjemnel. „Mali by ste sa zaujímať iba o to, že túžim vlastniť a riadiť parník, kapitán. Ako vidíte, nie som lodiar. Okrem toho, čo som sa dozvedel z niekoľkých kníh a počas týždňov strávených v St. Louis, neviem o parníkoch ani Mississippi vôbec nič. Očividne potrebujem spoločníka, niekoho, kto pozná rieku a ľudí na nej, človeka, čo sa postará o každodenný chod mojej lode, aby som sa mohol nerušene venovať svojim záležitostiam. Tento partner sa však musí vyznačovať aj ďalšími vlastnosťami. Mal by byť diskretný, pretože nechcem, aby sa o mojom správaní – uznávam, že niekedy býva čudné – hovorilo v celom prístave. Musí byť dôveryhodný, lebo do jeho rúk vložím správu celej lode. A odvážny. Nechcem slabocha ani poverčivého či priveľmi zbožného človeka. Vyznávate nejaké náboženstvo, kapitán?“

„Nie,“ odvetil Marsh. „Nikdy som sa nezaujímal o nadšených vykladačov Biblie. Ani oni o mňa.“

York sa usmial. „Pragmatik. Chcem pragmatika. Človeka, ktorý sa sústreďí na svoju prácu a nebude mi klásť priveľa otázok. Cením si súkromie, a keď vám občas budú moje činy pripadať podivné, svojvoľné či nevypočítateľné, neželám si, aby ste ich spochybňovali. Rozumiete mojim požiadavkám?“

Marsh sa zamyslene poľahoval za bradu. „A ak áno?“

„Stanú sa z nás partneri,“ pokračoval York. „Riadenie spoločnosti nechajte na právnikov a úradníkov. Budete cestovať po rieke spolu so mnou. Kapitánom budem ja. Vy si môžete hovoriť kormidelník, palubný dôstojník, druhý kapitán, čokoľvek, čo si vyberiete. Samotné riadenie lode prenechám na vás. Moje rozkazy nebudú časté, no keď ich vydám, postaráte sa o to, aby sa vykonali bez námietok. Mám priateľov, ktorí s nami pocestujú, v kajutách a zadarmo. Možno usúdim, že im treba prideliť funkcie a úlohy, ktoré budem pokladať za vhodné. Tieto rozhodnutia nebudete spochybňovať. Počas plavby pravdepodobne získam ďalších priateľov a privediem ich na palubu. Privítate ich. Ak znesiete takéto podmienky, kapitán Marsh, spoločnými silami zbohatneme a po vašej rieke sa budeme plaviť v pohode a prepychu.“

Abner Marsh sa zasmial. „Nuž, možno. Ale nie je to moja rieka, pán York, a ak sa domnievate, že na starom *Elim Reynoldsovi* pocestujete v prepychu, veľmi sa nahneváte, keď nastúpите na palubu. Je to stará hlučná kraksňa s úbohým ubytovaním a väčšinou je plná cudzincov, ktorí zostávajú na palube a smerujú z jedného čudného miesta na druhé. Už dva roky som na nej nebol – riadi ju pre mňa starý kapitán Yoerger –, no keď som ju kormidloval naposledy, dosť nepríjemne zapáchala. Ak túžite po luxuse, mali by ste porozmýšľať o kúpe podielu na *Eclipse* alebo *Johnovi Simondsovi*.“

Joshua York si odpil z vína a usmial sa. „Nemal som na mysli *Eliho Reynoldsa*, kapitán Marsh.“

„Je to jediná loď, ktorú mám.“

York položil pohár na stôl. „Podťe,“ vyzval ho, „zaplatíme účet. Potom môžeme zájsť do mojej izby a všetko podrobne predebatovať.“

Marsh slabo zaprotestoval – v Plantážnickom dome mali skvelú ponuku dezertov a on si ju nechcel nechať ujsť. York však naliehal.

York si prenajal veľký, dobre vybavený apartmán, najlepší, aký hotel poskytoval a zvyčajne rezervoval pre bohatých plantážnikov z New Orleansu. „Posaďte sa,“ povedal panovačne a ukázal na veľké pohodlné kreslo v obývacej izbe. Marsh mu vyhovel. Hostiteľ odišiel do jednej z izieb a o chvíľu sa vrátil s neveľkou truhlicou obitou železom. Položil ju na stôl a začal otvárať zámku. „Podťe sem,“ vyzval kapitána, ten však už stihol vstať a postaviť sa zaňho. York odložil veko.

„Zlato,“ skonštatoval Marsh ticho. Natiahol ruku a dotkol sa mincí.

Nechal ich padať pomedzi prsty, pričom vychutnával kontakt s mäkkým žltým kovom, jeho lesk a cvengot. Jednu z mincí si priložil k ústam a zahryzol do nej. „A pravé,“ dodal a odpľul si. Mincu vrátil späť do truhlice.

„Desaťtisíc dolárov v dvadsaťdolárových zlatých minciach,“ podotkol York. „Mám ďalšie dve také truhlice, ako aj akreditívy z bánk v Londýne, vo Filadelfii a v Ríme na oveľa vyššie sumy. Prijmite moju ponuku, kapitán Marsh, a získate druhú loď, oveľa luxusnejšiu ako *Eli Reynolds*. Lepšie povedané, *získame* druhú loď.“ Usmial sa.

Abner Marsh mal v úmysle odmietnuť jeho ponuku. Peniaze síce naliehavo potreboval, mal však nedôverčivú povahu, neznášal záhady a York od neho žiadal, aby stavil až priveľa na dôveru. Ponuka znela podozrivo dobre; on si však bol istý, že v sebe skrýva nebezpečenstvo. Keby ju prijal, iba by si uškodil. Keď však teraz hľadel na Yorkovo bohatstvo, cítil, ako jeho odhodlanie ochabuje. „Novú loď, vravíte?“ spýtal sa nevýrazne.

„Áno,“ odvetil York, „ako bonus k sume, ktorú vám vyplatím za polovičný podiel vo vašej spoločnosti.“

„Koľko...“ začal Marsh. Pery mal suché. Nervózne si ich oblizol. „Koľko peňazí ste ochotný minúť na stavbu novej lode, pán York?“

„Koľko potrebujete?“

Marsh nabral za hrst' zlatých mincí a znova ich nechal s cvengotom padať pomedzi prsty späť do truhlice. *Ten lesk*, pomyslel si, no nahlas povedal iba: „Nemali by ste nosiť pri sebe toľko peňazí, pán York. Niektorí lumpi by vás zabili aj pre jednu mincu.“

„Dokážem sa obrátiť, kapitán,“ vyhlásil York. Marsh zbadal jeho pohľad a zamrazilo ho. Prišlo mu ľúto zlodēja, ktorý by sa pokúsil obrať Joshuu Yorka o zlato.

„Prejdete sa so mnou? Po prístave?“

„Neodpovedali ste mi na otázku, kapitán.“

„Dočkáte sa. Najprv poďte so mnou. Chcem vám čosi ukázať.“

„Dobre teda,“ privolil York. Zatvoril veko na truhlici. Z miestnosti náhle zmizol jemný žltý lesk, takže pôsobila malá a temravá.

Nočný vzduch bol chladný a vlhký. Keď kráčali po tmavých opustených uliciach – York pružne a ladne, Marsh ťažko a autoritatívne –, ich kroky sa ozývali. York mal na sebe voľný kormidelnícky kabát pripomínajúci pelerínu a starý vysoký klobúk z bobrej kožušiny, ktorý vo

svite polmesiaca vrhal dlhé tiene. Marsh nevraživým pohľadom skúmal temné uličky medzi opustenými tehlovými skladiskami. Vzbudzoval dojem, že svojím zachmúreným výrazom a mohutnou postavou dokáže odstrániť bitkárov.

Prístav bol plný parníkov – k stĺpom a osobitným lodiam ich bolo priviazaných najmenej štyridsať. Dokonca ani v tomto čase tu nepanovalo dokonalé ticho. Obrovské haldy tovaru vrhali v mesačnom svite čierne tiene. Obaja muži prešli popri pomocných loďníkoch, ktorí sa lenivo opierali o debny a stohy slamy, podávali si z ruky do ruky fľašu alebo fajčili fajky z kukuričného klasu. V oknách kajút najmenej tucta lodí sa ešte stále svietilo. Parník *Wyandotte* premávajúci po Missouri bol osvetlený a stúpala z neho para. Všimli si muža, ktorý stál vysoko na dôstojníckej palube veľkého parníka s bočným pohonom a zvedavo na nich hľadel. Abner Marsh viedol Yorka popri ňom, popri dlhom rade temných tichých parníkov, ktorých vysoké komíny na pozadí oblohy posiatej hviezdami pripomínali rad sčernených stromov s čudesnými kvetmi v korunách.

Napokon sa zastavil pred veľkým zdobeným parníkom s bočným pohonom túliacim sa k starej vyblednutej prístavnej lodi. Na hlavnej palube sa týčil naložený tovar a prístavný mostík bol zdvihnutý, aby sa na parník nedostali nevítaní hostia. Jeho nádhera bila do očí aj v prítomí polmesiaca. Nijaká loď v prístave nebola taká veľká a impozantná.

„To je ona?“ spýtal sa Joshua York ticho a úctivo. *Práve to možno o všetkom rozhodlo*, premýšľal neskôr Marsh, tá úcta v jeho hlase.

„To je *Eclipse*,“ potvrdil Marsh. „Vidíte? Meno má napísané na kryte lopatkového kolesa, tam.“ Palicou pichol do vzduchu. „Dokážete ho prečítať?“

„Bez problémov. Mám výborné nočné videnie. Takže táto loď je mimoriadna?“

„Pravdaže, dopekla. Je to *Eclipse*. Pozná ju každý prekliaty muž aj chlapec na tejto rieke. Už je stará, veď ju postavili v päťdesiatom druhom, pred piatimi rokmi. Ale ešte stále je majestátna. Vyšla na tristo-sedemdesiatpäťtisíc dolárov – aspoň tak sa hovorí –, no stálo to za to. Nikdy neexistovala väčšia, luxusnejšia a impozantnejšia loď ako táto. Preskúmal som ju, cestoval som ňou. Poznám ju.“ Marsh ukázal palicou. „Meria stojedenásť krát trinásť metrov a jej veľký salón je dlhý sto metrov. Také čosi ste ešte nevideli. Na jednom konci stojí zlatá socha

Henryho Claya, na druhom zasa Andyho Jacksona. Obaja na seba zaze-
rajú cez celú tú diaľku. Je tam toľko krištálu, striebra a farebného skla,
že Plantážnickému domu sa o nich môže iba snívať. Olejomaľby, jedlo,
aké ste ešte neochutnali, a zrkadlá – *také* zrkadlá. Ale to všetko je nič
v porovnaní s jej rýchlosťou. Dolu na hlavnej palube sa nachádza päť-
násť kotlov. Má trisťtridsaťpäťcentimetrový zdvih, to mi verte, a keď
ju kapitán Sturgeon rozbehne, nebude jej stačiť nijaká loď na nijakej
rieke. Proti prúdu ľahko dosiahne vyše tridsaťtri kilometrov za hodinu.
V päťdesiatom treťom zaznamenala rekord na ceste z New Orleansu
do Louisvillu. Trvanie plavby poznám spamäti: štyri dni, deväť hodín
a tridsať minút. S päťdesiatminútovým náskokom porazila aj preklia-
teho *L. A. Shotwella*, a ten je poriadne rýchly.“ Nato sa otočil tvárou
k Yorkovi. „Dúfal som, že moja lejdy Liz jedného dňa vezme parník
Eclipse do parády, dosiahne kratší čas plavby alebo s ním bude pretekať,
ale nikdy by to nedokázala, dnes to už viem. Iba som si to nahováral.
Nemal som peniaze potrebné na stavbu lode, ktorá by sa mohla popa-
sovať s *Eclipse*. Dajte mi ich, pán York, a získate partnera. Tak znie moja
odpoveď, pane. Chcete polovicu Fevreskej lodnej spoločnosti a partne-
ra, ktorý v tichosti dohliadne na jej chod a nebude sa vypytovať na vaše
záležitosti? V poriadku. Tak mi dajte peniaze na stavbu takej lode.“

Joshua York uprene hľadel na veľký parník s bočným pohonom, kto-
rý pokojne a ticho stál v tme a ľahko sa vznášal na hladine, pripravený
na všetkých vyzývateľov. S úsmevom na perách a tlmeným plameňom
v tmavých očiach sa obrátil k Abnerovi Marshovi. „Platí.“ Viac nepove-
dal, iba natiahol ruku.

Marsh odhalil výčnievajúce zuby, vystrúhal krivý úsmev a vzal do
svojej mäsitej laby Yorkovu štíhlu bielu ruku. „Platí,“ povedal nahlas
a celou silou mu ju zovrel. Stláčal ju a drvil tak, ako to pri obchodo-
vaní vždy robil, aby si preveril vôľu a odvahu ľudí, s ktorými mal do
činenia. Zovretie nepovolil, až kým v ich očiach nezbadať bolesť.

York však očami nedal nič najavo, naopak, vlastnou rukou s prekva-
pujúcou silou zovrel Marshovu tlapu. Stláčal ju čoraz mocnejšie a svaly
pod bledou pokožkou sa mu napínali a skrúcali ako železné pružiny.
Kapitán ťažko prehltoľ a usiloval sa nevykríknuť.

York mu pustil ruku. „Podťe,“ ozval sa a silno ho potľapkal po ple-
ciach, až sa zapotácal. „Musíme si všetko napláňovať.“

2. KAPITOLA

*New Orleans,
máj 1857*

MRZUTÝ BILLY TIPTON prišiel do Francúzskej dražobne tesne po desiatej a sledoval aukciu štyroch sudov vína, siedmich debien strižného tovaru a zásielky nábytku. Až potom prišli na rad otroci. Mlčky sedel, lakťami sa opieral o dlhý mramorový bar siahajúci do polovice okrúhleho salóna, popíjal absint a pozoroval, ako *encanteurs* vo dvoch jazykoch vtieravo ponúkajú tovar. Mrzutý Billy bol tmavý vyziabnutý muž s dlhou konskou tvárou zjazvenou od kiahní, ktoré prekonal v detstve, a tenkými hnedými vlasmi s lupinami. Zriedka sa usmial a jeho ľadovo chladné oči naháňali strach.

Tie oči, studené a nebezpečné, predstavovali jeho ochranu. Francúzska dražobňa bola okázalým miestom, na jeho vkus až priveľmi prepychovým, a, pravdupovediac, chodieval tam nerád. Nachádzala sa v okrúhlom salóne hotela St. Louis pod týčiacou sa kupolou, z ktorej na pódium a dražiteľov dopadalo denné svetlo. Kupola mohla pokojne merať dvadsaťpäť metrov. Vysoké piliere tvorili okolo miestnosti kruh, na vnútornej strane sa tiahli galérie, strop bol zdobený, steny pokryté rozličnými maľbami, bar vyhotovený z čistého mramoru, rovnako ako aj pulty pre *encanteurs*. Návštevníci boli rovnako exkluzívni ako výzdoba: bohatí plantážnici z miest ležiacich proti prúdu rieky a mladí kreolskí šviháci zo starého mesta. Mrzutý Billy nemohol kreolov vystať – ich honosný odev, povýšenecké spôsoby a tmavé pohrádave oči. Nechodieval medzi nich rád. Mali horúcu krv, hašterivú povahu a ten-

denciu riešiť nezhody súbojom. Občas sa nejaký z mladíkov na Mrzutého Billyho urazil, na spôsob, akým komolil ich jazyk a hľadel na ich ženy, na jeho hanebnú, úbohú a trúfalú *americkosť*. Potom však zbadal jeho oči, bledé, uprene hľadiace a plné zloby, a väčšinou sa otočil a odišiel.

Ak sa dalo, kupovaniu černochovo sa venoval v Americkej dražobni v St. Charles, kde spôsoby neboli také vyberané, namiesto francúzštiny sa používala angličtina a on tam lepšie zapadal. Veľkoleposť okrúhleho salóna v St. Louis naňho nezapôsobila, ak, pravdaže, nerátame kvalitu podávaných nápojov.

Raz do mesiaca tam však prišiel, veď nemal na výber. Americká dražobňa bola vhodná na kúpu poľnohospodárskeho robotníka či kuchára, samozrejme, tmavej pleti, ak ste však túžili po milenke, jednej z mladých tmavých krások, oktavónok, ktoré Julian uprednostňoval, museli ste prísť do Francúzskej dražobne. Julian požadoval krásu, trval na nej.

Mrzutý Billy robil to, čo mu Damon Julian prikázal.

Bolo asi jedenásť hodín, keď odniesli posledné poháre vína a obchodníci začali privádzať svoj tovar z otrokárskych väzníc nachádzajúcich sa na uliciach Moreau, Esplanade a Common: mužov a ženy, starých aj mladých, dokonca aj deti, neúmerne veľa svetlej pleti a plavých vlasov. Našli sa medzi nimi aj inteligentné ženy, to Mrzutý Billy už vedel, pravdepodobne hovoriace po francúzsky. Zoradili ich na prehliadku pozdĺž jednej zo stien; viacero mladých kreolov v bujarej nálade kráčalo popri nich, vymieňali si ľahkovážne poznámky a podrobne si prezerali dnešný tovar. Mrzutý Billy zostal pri bare a objednal si ďalší absint. Väčšinu dvorov navštívil už včera a preskúmal ponuku. Vedel, čo chce.

Jeden z dražobníkov udrhel kladivkom po mramorovom pulte. Zákazníci okamžite zmĺkli a obrátili sa k nemu, aby mu venovali pozornosť. Urobil gesto a asi dvadsaťročná mladá žena rozochvene vystúpila na neďalekú debnu. Bola to drobná kvarterónka so širokými očami, celkom pekná. Mala na sebe kalikové šaty, vo vlasoch zelené stuhý a dražobník ju začal prehnane vychvaľovať. Mrzutý Billy bez záujmu sledoval, ako dvaja mladí kreoli ženú jej cenu čoraz vyššie. Napokon ju predali za 1 400 dolárov.

Potom vydražili staršiu ženu, údajne skvelú kuchárku, nato mladú matku s dvoma deťmi, všetkých troch spolu. Mrzutý Billy prečkal nie-

koľko ďalších aukcií. Keď prišiel na rad artikel, ktorý si vybral už predtým, bolo štvrt hodiny po polnoci a Francúzska dražobňa bola plná dražiteľov a divákov.

Volá sa Emily, prezradil im *encanteur*. „Pozrite sa na ňu, páni,“ blábol po francúzsky, „len si ju prezrite. Úplná dokonalosť! Už roky sa tu nepredávalo nič také, roky, a kým budeme mať znova tú časť, prejdú ďalšie.“ Mrzutý Billy s ním takmer súhlasil. Odhadoval, že Emily môže mať šesťnásť či sedemnásť, vyzerala však už tak, ako sa na ženu patrí. Na pódiu pôsobila trochu vystrašene, no jednoduché tmavé oblečenie zvýrazňovalo jej postavu. Navyše mala nádhernú tvár – veľké jemné oči a pokožku farby mliečnej kávy. Julianovi sa bude páčiť.

Dražba prebiehala vášnivo. Plantážnici nemali pre takú milenkú využitie, šesť či sedem kreolov však po nej prahlo. Ostatné otrokyne Emily nepochybne naznačili, čo ju čaká. Bola dosť pekná, takže časom sa jej podarí získať slobodu a bude bývať u jedného z vyparadených kreolských frajerov v nevelkom dome na Rampart Street, aspoň dovtedy, kým sa neožení. Bude chodiť na Kvarterónske plesy do Orleanskej tanečnej sály, obliekať si hodvábne šaty a nosievať stuhý a vyvolať ne jeden súboj. Jej dcéry budú mať ešte bledšiu pokožku a čaká ich taký istý skvelý život. Keď zostarne, možno sa z nej stane kadevníčka alebo začne viesť penzión. Mrzutý Billy si s kamennou tvárou odpil z pohára.

Ponuky stúpali. Pri dvoch tisícoch dolárov zostali už iba traja dražitelia. Vtedy jeden z nich, počerný plešivejúci muž, požiadal, aby sa dievča vyzlieklo. *Encanteur* vyštekol strohý príkaz, Emily si opatrne rozopla šaty a vykĺzla z nich. Ktosi vykrikol oplzlú poklonu, ktorá si od obečenstva vyslúžila salvu smiechu. Mladá žena sa slabo usmiala, zatiaľ čo dražobník sa uškrnul a pridal vlastnú poznámku. Potom aukcia pokračovala.

Keď ponuka dosiahla 2 500 dolárov, plešivý muž sa vzdal, veď to, čo chcel, už videl. Zostali teda dvaja dražitelia, obaja kreoli. Tri razy za sebou tromfli jeden druhého, čím vyhnali cenu na 3 200 dolárov. Potom sa ich zmocnili rozpaky. Dražobník vymámil od mladšieho z nich konečnú ponuku: 3 300 dolárov.

„Tritisícštyristo,“ povedal ticho protivník. Mrzutý Billy ho spoznal. Bol to mladý stíhly kreol Montreuil, notorický hazardný hráč a duelant.

Druhý muž pokrútil hlavou; dražba sa skončila. Montreuil sa s oča-

kávaním škeril na Emily. Mrzutý Billy počkal tri sekundy, kým dražobník nezdvihne kladivko. Potom odložil pohár s absintom nabok a nahlas a jasne zvolal: „Tritisícsedemsto.“

Encanteur a dievča na Billyho prekvapene pozreli. Montreuil a niekoľko jeho priateľov sa naňho hrozivo zahľadeli. „Tritisícosedemsto,“ skríkol Montreuil.

„Štyritisíc,“ pokračoval Mrzutý Billy.

Bola to vysoká cena, dokonca aj za takú krásavicu. Montreuil čosi povedal dvom mužom stojacim vedľa neho, nato sa všetci traja zvrtili na podpätkoch a bez slova odišli z okrúhleho salóna. Ich rýchle dlhé kroky sa hnevivo odrážali od mramoru.

„Zdá sa, že som vyhral dražbu,“ konštatoval Mrzutý Billy. „Oblečte ju a pripravte na odchod.“ Ostatní naňho šokovane hľadeli.

„Ale pravdaže!“ pritakal mu *encanteur*. Spoza pultu vstal druhý dražobník a klepnutím kladivka privolal pred obecenstvo ďalšie dievča. Vo Francúzskej dražobni to začalo znovu vrieť.

Mrzutý Billy Tipton viedol Emily z okrúhleho salóna na St. Louis Street dlhým podlúbím popri všetkých módných obchodoch, kde si ich zvedavo prezerali povalači a bohatí cestujúci. Keď vošiel do prudkého denného svetla, zažmurkal. Podišiel k nemu Montreuil. „*Monsieur*,“ začal.

„Ak sa so mnou chcete rozprávať, hovorte po anglicky,“ zareagoval Mrzutý Billy. „Som *pán* Tipton, Montreuil.“ Dlhými prstami mu šklblo a na druhého muža sa zadíval očami chladnými ako ľad.

„Pán Tipton.“ Montreuil prešiel do monotónnej angličtiny bez prízvuku. Tvár mu sotva badateľne sčervenela. Za ním meravo stáli jeho dvaja spoločníci. „Prehral som už nejedno dievča,“ pokračoval kreol. „Je očarujúce, no jeho strata pre mňa neznamená vôbec nič. Uráza ma však spôsob, akým dražíte, pán Tipton. Tam vnútri ste si zo mňa vystrelili, zosmiešnili ma víťazstvom a urobili zo mňa hlupáka.“

„Veru tak,“ prikývol Mrzutý Billy. „Veru tak.“

„Hráte nebezpečnú hru,“ varoval ho Montreuil. „Viete, kto som? Keby ste boli džentlmen, vyzval by som vás na súboj, pane.“

„Súboje sú nezákonné, Montreuil,“ upozornil ho Mrzutý Billy. „Nepočuli ste o tom? A džentlmen nie som.“ Obrátil sa späť ku kvartérónke, ktorá stála pri múre hotela a sledovala ich. „Poď,“ prikázal jej. Vykročil po chodníku a ona ho nasledovala.

„Zaplatíte za to rovnakým spôsobom, *monsieur*,“ kričal za ním Montreuil.

Mrzutý Billy si ho nevšímal a zahol za roh. Kráčal svižne, niesol sa s pýchou, ktorá mu vo Francúzskej dražobni chýbala. Na ulici sa cítil doma; tam vyrástol, tam sa naučil prežiť. Otrokyňa Emily za ním čo najrýchlejšie cupitala drobnými krokmi, bosými nohami pritom narážala do tehlových chodníkov. Ulice vo Vieux Carré boli lemované domami z tehál a malty, ktorých elegantné luxusné balkóny z tepaného železa prečnievali ponad úzke chodníky. No samotné cesty neboli vydláždené a nedávne dažde ich premenili na more bahna. Pozdĺž chodníkov sa tiahli otvorené jarky, hlboké priekopy s cyprusmi plné stojatej vody a páchnuce špinou a splaškami.

Prešli popri drobných obchodíkoch a otrokárskych väzniciach s oknami zavretými na závoru, elegantných hoteloch a zadymených krčmách plných nevrlych slobodných černochoch, úzkych vlhkých uličkách a vzdušných nádviariach s vlastnými studňami či fontánami, popri namyslených kreolských dámach s garde a skupine otrokov na úteku so železnými goliermi a reťazami, čistiacich jarky pod prísny dohľadom belocha s bičom. Krátko nato úplne opustili francúzsku štvrť a vošli do novej a drsnejšej americkej časti New Orleansu. Mrzutý Billy si predtým priviazal koňa pred krčmou. Teraz naň vysadol a dievčaťu prikázal, aby kráčalo popri ňom. Vydali sa smerom na juh z mesta a čoskoro odbočili z hlavných ciest. Zastali iba raz, nakrátko, aby Mrzutý Billy doprial koňovi odpočinok a zajedol si trochu suchého tvrdého chleba a syra z jazdeckej kapsy. Emily dovolil napiť sa vody z potoka.

„Ste môj nový pán?“ spýtala sa ho pozoruhodne dobre po anglicky.

„Dozorca,“ opravil ju. „Dnes večer sa stretneš s Julianom, dievča. Po zotmení.“ Usmial sa. „Budeš sa mu *páčiť*.“ Nato ju napomenul, aby zatvorila ústa.

Keďže dievča išlo pešo, oneskorili sa a na Julianovu plantáž sa dostali až pred súmrakom. Cesta sa vinula pozdĺž močaristého ramena rieky cez hustý porast stromov s konármi pokrytými sivozeleným machom. Zabočili za veľký planý dub a vyšli na polia, ktorým tmavé svetlo zapadajúceho slnka dodávalo červenkastý nádych. Ležali ladom a boli zarastené od brehu až po dom. Pri bahnitom ramene sa rozprestieralo staré skladisko dreva a prehnité prístavisko pre prechádzajúce parní-

ky, za domom stál rad chatrčí pre otrokov. Nijakí v nich však nebývali a polia už niekoľko rokov nik neobrábal. V porovnaní s inými plantážnickými domami nebol tento ani veľký, ani mimoriadne impozantný; bola to nezaujímavá štvorcová stavba zo šedivejúceho dreva, z ktorej bočných stien opadávala farba. Jej jedinou pozoruhodnosťou bola vysoká veža s vyhliadkovou plošinou.

„Sme doma,“ vyhlásil Mrzutý Billy.

Dievča sa spýtalo, či má plantáž nejaké meno.

„Kedysi ho mala,“ odvetil jej, „pred rokmi, keď ju vlastnil Garoux. Ten však ochorel a zomrel, rovnako ako všetci jeho synovia, takže už nijaké nemá. A teraz drž jazyk za zubami a ponáhľaj sa.“

Priviedol ju zozadu k vlastnému vchodu a kľúčom, ktorý nosil na reťazke na krku, otvoril visaciu zámku. V časti domu určenej pre služobníctvo mu patrili tri izby. Vtiahol Emily do spálne. „Vyzleč si šaty,“ vyštekol.

Dievča ho poslúchlo, v očiach sa mu však zračil strach.

„Nepozeraj tak na mňa. Patriš Julianovi, ja s tebou nebudem mať nič. Zohrejem vodu. V kuchyni je vaňa. Zmyješ zo seba špinu a oblečieš sa.“ Otvoril drevenú skriňu so zložito vyrezávanými vzormi a vytiahol z nej tmavé brokátové šaty. „Tu máš. Sadnú ti.“

Emily zalapala po dychu. „Také čosi nemôžem nosiť. Sú to šaty pre beloškú dámu.“

„Drž hubu a rob, čo ti kážem!“ okríkol ju. „Julian ťa chce peknú.“ Nato ju nechal samu a odišiel do hlavnej časti domu.

Juliana našiel v knižnici, ako ticho a potme sedí vo veľkom koženom kresle s pohárom brandy v ruke. Všade okolo neho ležali zaprášené knihy, ktoré kedysi patrili starému Renému Garouxovi a jeho synom. Celé roky sa nedotkol ani jednej z nich. Damon Julian nečítaval knihy.

Mrzutý Billy vošiel do miestnosti, zostal stáť v úctyhodnej vzdialenosti a mlčal, až kým Julian neprehovoril.

„Takže?“ ozval sa napokon hlas z tmy.

„Štyritisíc,“ informoval ho Mrzutý Billy, „ale bude sa vám páčiť. Je mladá, milá a nežná. Nádherná, vskutku nádherná.“

„Ostatní tu budú čochvíľa. Alain a Jean už prišli, úbožiaci. Dohnal ich smäd. Keď bude pripravená, prived' ju do tanečnej sály.“

„Dobre. Na dražbe sa však vyskytol problém, pán Julian.“

„Problém?“

„Nejaký kreol, podvodník. Volá sa Montreuil. Aj on ju chcel, nepáčilo sa mu, že som za ňu ponúkol viac. Myslím si, že ho pochyť zvedavosť. Je to hazardný hráč, v herniach toho videl veľa. Chcete, aby som sa oňho niekedy v noci postaral?“

„Povedz mi o ňom viac,“ prikázal mu Julian. Hlas mal melodický, jemný, hlboký a zmyselný, silný ako kvalitný koňak.

„Mladý, tmavý. Čierne oči, čierne vlasy. Vysoký. Duelant, aspoň sa to o ňom hovorí. Tvrdý muž. Silný a štíhly, s peknou tvárou, tak ako mnohí ďalší z nich.“

„Vybavím si to s ním sám,“ ukončil rozhovor Damon Julian.

„Áno, pane,“ povedal Mrzutý Billy Tipton. Otočil sa a vrátil sa do svojej časti domu.

Keď Emily vkĺzla do brokátových šiat, celá sa premenila. Po tom, čo sa riadne umyla a obliekla, otrokyňa aj dieťa zmizli a ostala iba žena tmavej, takmer nadpozemskej krásy. Mrzutý Billy si ju dôkladne prezrel. „To stačí,“ vyhlásil. „Poď, ideš na ples.“

Tanečná sála bola najväčšou a najveľkolepejšou miestnosťou v dome. Osvetľovali ju tri obrovské lustre z brúseného skla, na ktorých horelo najmenej sto drobných sviečok. Na stenách viseli sýte olejomaľby, krajinky s motívom močaristého ramena a podlaha bola z nádherne vylešteného dreva. Na jednom konci sály sa široké dvojkrídlové dvere otvárali do vstupnej haly, na druhom sa dvíhalo veľké schodisko s trblietajúcim sa zábradlím, rozvetvujúce sa na obe strany.

Keď ju Mrzutý Billy voviedol dnu, všetci už čakali.

Bolo ich deväť vrátane samého Juliana: šesť mužov a tri ženy. Muži boli odetí v tmavých oblekoch európskeho strihu, ženy vo svetlých hodvábnych šatách. S výnimkou Juliana čakali na schodoch, nehybne a mlčky, úctivo. Mrzutý Billy ich všetkých poznal: poblednuté ženy, ktoré si hovorili Adrienne, Cynthia a Valerie, tmavého šarmantného Raymonda s chlapčenskou tvárou, Kurta, ktorého oči planuli ako žeravé uhličky, aj všetkých ostatných. Jeden z nich, Jean, sa slabo chvel, jeho roztvorené pery odhaľovali dlhé biele zuby a ruka sa mu kľčovito sťahovala. Gniavil ho smäd, nekonal však. Čakal na Damona Juliana. Všetci čakali na Damona Juliana.

Ten prešiel na druhú stranu tanečnej sály k otrokyni Emily. Pohyboval sa majestátne a ladne ako mačka. Ako šľachtic, ako kráľ. Ako prídiaca temnota, plynúca a nevyhnutná. Istým spôsobom to bol tmavý

muž, hoci kožu mal veľmi bledú; jeho vlasy boli čierne a kučeravé, odev temný, oči ako trblietajúci sa pazúrik.

Zastavil sa pred ňou a zazubil sa. Jeho úsmev bol očarujúci a kultivovaný. „Skvelé,“ skonštatoval jednoducho.

Emily sa začervenala a čosi vyjachtala. „Zatvor ústa!“ napomenul ju Mrzutý Billy. „Nehovor, pokiaľ ti to neprikáže pán Julian.“

Julian jej prešiel prstom po mäkkom tmavom líci. Dievča sa rozochvelo, no usilovalo sa nehýbať. Mdlo ju pohladil po vlasoch, potom jej zdvihol bradu a očami sa napil z jej očí. Emily to vyplašilo a od strachu vykrikla, no Julian jej z oboch strán chytil hlavu a nedovolil jej odvrátiť pohľad. „Nádherne,“ pokračoval. „Si prekrásna, dieťa. Krásu si tu ceníme – všetci.“ Pustil jej hlavu, vzal jednu z jej drobných rúk, zdvihol ju, obrátil a sklonil sa, aby ju nežne pobozkal na vnútornú časť zápästia.

Otrokyňa sa ešte stále chvela, no nekládla mu odpor. Julian ju trochu pootočil a jej ruku podal Mrzutému Billymu Tiptonovi. „Ujmeš sa úlohy hostiteľa, Billy?“

Mrzutý Billy si siahol za chrbát a z pošvy vytiahol nôž. Emily sa preľakla a vytreštila tmavé oči. Pokúsila sa mu vytrhnúť, on ju však pevne držal a bol rýchly, veľmi rýchly. Ostrie sa ani nestihlo objaviť a už bolo vlhké; stačil mu jediný rýchly rez po vnútornej strane zápästia, kde ju pobozkal Julian. Krv sa rinula z rany a kvapkala na podlahu, jej čľapot sa v tichej tanečnej sále hlasno ozýval.

Dievča zafňukalo, no skôr ako úplne pochopilo, čo sa deje, Mrzutý Billy si zasunul nôž do pošvy, odstúpil a štíhlu ruku otrokyne znovu uchopil Julian. Opäť ju zdvihol, tentoraz sa však zohol na to, aby z nej začal sať.

Mrzutý Billy sa vzdialil k dverám. Ostatní opustili schodisko a pristúpili bližšie, šaty žien pritom ticho šuchotali. Okolo Juliana a jeho obete vytvorili vyhladovaný kruh, ich oči boli temné a horúce. Keď Emily zamdlela, Mrzutý Billy vyskočil vpred, chytil ju pod pazuchami a podoprel ju. Bola ľahká ako pierko.

„Taká nádhera,“ zamrmľal Julian, keď od nej ustúpil s vlhkými perami a ťažkými, nasýtenými očami. Usmial sa.

„Damon, *prosím*,“ žobronil Jean. Triasol sa, akoby mal horúčku.

Z Emilinej ruky pomaly vytekala tmavá krv a Julian naňho chladne, zlovoľne pozrel. „Valerie,“ oslovil ju, „si na rade.“ Poblednutá mladá

žena s fialovými očami v žltých šatách predstúpila, elegantne si klakla a začala lízať desivý cícerok krvi. Až keď vylízala ruku dočista, pritlačila ústa k otvorenej rane.

S Julianovým dovolením nasledoval Raymond, potom Adrienne a Jorge. Napokon, keď všetci skončili, sa Julian s úsmevom obrátil k Jeanovi a urobil gesto. Jean sa na otrokyňu vrhol s potlačeným vzlykom, vytrhol ju Mrzutému Billymu z objatia a začal jej trhať jemný krk. Damon Julian sa s odporom odvrátil. „Keď bude hotový, uprac to,“ nariadil Mrzutému Billymu.